

Der var de gunstigste Forhold, som tænkes kunde, for at bygge netop saadanne Værker, som skulde bygges, Vejret var hver Dag, som det plejer at være paa de smukke Sommerdage lige fra Juni og til, efter at vi var komne herover, det vil ærede Medlemmer kunne erindre, saa jeg var — havde jeg nær sagt — ved at tvivle om min sædvanlige Forbundsfælle, Havet, og tænkte: Det er dog svært, hvor Vejret forholder sig pænt og stille, men lad gaa, saa lykkes Arbejdet ved Hvide Sande, og saa bliver der maaske en lille Tid Ro om den Sag. Det er ikke for min Fornøjelses Skyld, jeg har beskæftiget mig saa meget med den. Jeg var saa hjemme i November og tog derefter tilbage til København, og den Gang, det maa jeg indrømme, blæste det. Den Aften jeg skulde af Sted, var det lige op til Storm. Jeg gik til Toget — jeg har kun 2 til 3 Minutter til Stationen, saa det kan jeg nok overkomme —, der skulde komme fra Tarm, og det var kommet over en Del af Engene. Der findes der Dæmninger, som vi kører over, og Vandet kan gaa lige op imod disse. Jeg spurgte: Var der noget i Vejen med Dæmningen? Nej, aldeles ikke, der er ingen Fare, det blæser nok, men Vandet har været længere oppe før. Jeg sprang saa ind i Toget og tog til København. Men Dagen efter kom der Efterretning om den store Skade, der var sket, om, hvor meget der var taget af Kanalen paa hver Side, det ved de Herrer lige saa godt som jeg. Det, jeg har lagt mest Mærke til dels ved den højtærede Ministers Lovforslag og dels ved hans Udtalelser ved Fremsættelsen, er de Beretninger, som Vandbygningsvæsenet i den seneste Tid sender derovre fra. Det hedder i disse Beretninger, at de er bange for det, vi betegner som Bagskæring, og jeg forstaar saa godt, at det har gjort Indtryk ogsaa paa den højtærede Minister, thi kommer der først Bagskæring, er der intet mere at stille op, saa maa man sige Pas, og saa bliver der frit Spil for Havet ind over Land.

Jeg kommer saa til Situationen med Hensyn til Erstatningerne. I en Henseende har jeg for kort Tid siden sagt, hvor meget der er tabt for Værnet og Tipperne, og Erstatningskravene, som er stillede til Rigsdagen, viser, hvor meget de mest paa-lidelige Mænd, Sogneraadene derovre, mener, at der er tabt. Mere skal jeg ikke sige om den Ting.

Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) beskæftigede sig i

Gaar med det rige Fiskeri. Jeg ved godt, at der i Aar er fanget Rødspætter i Ringkøbing Fjord, og det har jeg vidst længe før i Aar. Men som jeg før sagde: Lad os faa Balancen stillet op! Jeg frygter, at der saa bliver et betydeligt Underskud. Men, for at holde mig til Fiskeriet, maa jeg dog sige, at Fremgangen er ikke saa stor. Det sidste Aar, før Hvide Sande-Kanalen blev gravet, blev der ifølge den Fiskeriberetning, som er leveret os, fisket for 289,675 Kr., og i 1913 fiskedes der for 384,707 Kr. — Indberetningen er ikke kommet til os endnu, men jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlems Tal er rigtigt —, og der er altsaa en Stigning paa omtrent 90,000 Kr. i det sidste Aar. Nu skal jeg imidlertid med den højtærede Formands Tilladelse efter samme Beretning læse et Par Tal op. Lad mig begynde med 1904, altsaa før Hvide Sande-Kanalen kom, da fiskedes der for 108,107 Kr., i 1905 for 110,112 Kr. — De ser, der er en Stigning —, i 1906 for 119,843 Kr. — stadig Stigning —, 1907 for 130,177 Kr. — stadig Stigning —, i 1908 for 146,411 Kr., i 1909 for 180,750 Kr. — det gaar godt fremad —, men i 1910 er der en lille Nedgang, og saa kommer Hvide Sande-Kanalen. Dersom De nu vil sammenholde disse Tal med dem, som findes i det Værk, cand. phil. A. C. Johansen har skrevet i Anledning af Havundersøgelserne, paa Side 118 i et Afsnit, som hedder Ringkøbing Fjords Fauna, vil De se, at dersom den Stigning, som jeg har angivet for disse Aar, blev ved efter samme Forhold, vilde vi have været endnu højere oppe, end vi er i Dag, efter at Hvide Sande-Kanalen er gravet. Det høje Tal, der anføres for 1913, beviser altsaa aldeles intet. For Resten plejer Fiskeriet ikke at være jævnt gaaende, der fiskes det ene Aar saa meget og det andet Aar saa meget, det er efter som de forskellige Fiskearter driver ind og ud, efter som de tager Stilling, om jeg saa maa sige. Naar Aalen ikke er der, kommer Rødspætten, og naar Aalen er der, kommer Rødspætten ikke, disse Arter taaler ikke godt hinanden, det har man lagt Mærke til. Naturligvis indvirker ogsaa Saltholdigheden meget paa Udbyttet af Fiskeriet. Jeg maa endnu gøre opmærksom paa een Ting, og det er, at der er akkurat lige saa god Fiskebestand mod Syd, naar der er Tale om Havfiskeri. Den af mig før nævnte Kommission, den, som Admiral Brun var Formand for, og som afgav Betænkning i Aaret 1900, siger netop, at den bedste Fiskeplads er 3 Mil Nord for